

Botho Strauss

AZ IDŐ ES A SZOBA

SZEMÉLYEK

JULIUS

OLAF

MARIE STEUBER

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA

TÜRELMETLEN NŐ

FRANK ARNOLD

ALVÓ NŐ

FÉRFI TÉLIKABÁTBAN

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI

Szoba három nagy, utcára néző ablakkal. Háttérben a szemben lévő ház homlokzata. A középső ablak előtt kicsi asztal, két székkal. Az egyik az ablak, a másika szoba belseje felé van fordítva. Balra a bejárati ajtó és egy fával borított oszlop. Jobbra a szomszédos szobába a nyíló ajtó. Az ablak felé fordított széken Julius. A szoba felé nézőn Olaf

JULIUS Ma még nem néztél ki az ablakon... Már itta február, és a karácsonyfák még mindig ott hevernek az útpadkán. Jégbőrös a járdára szórt homok, mintha olajos műanyag fólia borítaná. Az olvadó hó alól kiégett szilveszteri petárdák kerülnek elő. Meg kutyaszar tavalyról. A verebek elvakult izgalommal kopogtatják a platánfák gubacsait. Megnyikordulnak az ékszíjak. Az autósok éjszakára beviszik az akkumulátort a meleg szobába. Galamb lábak zörögnek az ablakpárkány cinklezésén. Selejtes szárnnyasok. A levegő páriánépe. Soha sincs csend. Az álmos lármában is meghallod távoli présleghűfűrók hortyogó moráját. Nem tudod, miféle nap ez. Talán a legbarnásabb az egész évben. Mindenesetre a kilátástalansággal határos. A lányok megnézik magukat a kirakatüvegben, közben gyors hajigazítás. Erre is jön egy, térdig érő szoknya-ebben a hidegben -, fekete harisnya, a zöldes-arany lamépulóver gallérja alól veszi a levegőt. Csinos tyúk. Borzalmas. Már a járásában van valami ordenárság, tunyáság, képeslapnyálázós, hajcsavarós bodorítottság, képernyősápadtság. A szomszédban fiatal férfiak szorgoskodnak piszkos overallban és kék, kantáros nadrágban, megint felújítás van valamelyik udvari lakásban. A hivatalos munkanélküliek vastag karikat hordanak az övükön, rengeteg kulccsal. Kis, bérelt furgonra rakodnak, villás targonca hozza a szigetelőanyagot a kapualjából. Ünnepeken is dolgoznak, esténként meg a kocsmában üldögélnek elégedetten, a feleségükkel és a farkaskutyájukkal. Félig még házmesterek, félig már háziurak.

LÁNY AZ UTCÁRÓL *(belép)* Éppen rólam beszélgettek? Maguk voltak azok? Hogy is mondták? Képernyősápadt még képeslapnyálázós - de hiszen egyáltalán nem is ismernek. Meglátnak innen az ablakból, és már kész is az elítélő vélemény. Mit tudnak maguk rólam? Semmit. *(Odamegy a bal oldali ablakhoz, és lenéz az utcára)* Mikor megérkeztem, csupa egyforma bőröndöt hozott a futószalag. Senki sem találta a magáét. Végül aztán elvettem egyet, csak úgy, mert megsokallottam, hogy kétszázötven megvadult utas között keresgéljem a holmimat. Az érkezési csarnokban megszólított egy férfit, aki úgy nézett ki, mintha engem várt volna: Maga Frank Arnold? Azt mondta, igen, pedig nem ő volt. Csak ott áll naponta a reptéren, odasüندörög azokhoz, akik mintha rendelésre jöttek volna, de nem viszi el őket senki. És igent mond minden névre, bármit kérdeznek tőle. *(Rágyújt egy cigarettára, az egyszerűhasználatos öngyújtót az ablakpárkányra teszi)* Én annyiszor alkalmazkodtam már! Alkalmazkodtam a körülményeskedő, az érzékeny lelkületű, a

kalmár szellemű férfihoz. Kivettem a részem a problémáiból. Tanulmányoztam, elfogadtam, a magamévá tettem a világszemléletét. A szótlanak éppúgy válaszoltam, mint fecsegőnek. Vigasztaltam a boldogtalant, aki meg vidám volt, annak társa voltam a nevetésben. A sportossal futkostam, a részegessel berúgtam. A végén semmi sem maradt. Egyikből se. Nyomuk sem. Így volt egészséges. Az egyikből bőséggel merítettem, a másiknak otthagytam, ami vagyok. Nincs itt olyan termométer-barométerházikó?

JULIUS Mi magunk is nagyon érzékenyek vagyunk az időjárásra. Ha ő kinézeget az ablakon, én pedig a szobát nézem, akkor esni fog vagy havazni. Ha én nézegetek ki az ablakon és ő nézi a szobát, akkor hamarosan kisfit a nap.

Szól a csengő

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA *(belép)* A múlt éjjel itt voltam egy ünnepségen. Elhagytam valahol az órámat. Itt voltam, ugye? Igen. Pontosan emlékszem a szobára, a három nagy, utcai ablakra. Megengedik, hogy körülnézzek a fürdőszobában?
JULIUS Tessék.

A Férfi, akinek nincs meg az órája kimegy a jobb oldali ajtón

LÁNY AZ UTCÁRÓL Az említet: életről csak annyit, hogy még egyszer visszatérjek rá: csak az emlékek maradnak belőle. Minden más csak annyi, hogy állunk az ablaknál, nézünk ki rajta, míg újra el nem tűnünk a föld színéről.

Szól a csengő. *Belép a Türelmetlen nő, a jobb oldali ajtón pedig bedugja a fejét a Férfi, akinek nincs meg az órája*

TÜRELMETLEN NŐ Magával akartam találkozni.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Micsoda véletlen. Én csak azért jöttem ide, hogy megkeressek valamit, amit elveszítettem. Hogy van?

TÜRELMETLEN NŐ Jól. Nagyon nyugtalanul aludtam.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Én is. Volt valami. Éreztem, hogy elhagytam valamit, erre ébredtem.

TÜRELMETLEN NŐ Én meg azt hittem, megtaláltam valamit.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Felébredtem és meg akartam nézni az órámat. Akkor vettem észre, hogy nincs ott az éjjeliszekrényen. Elkezdtem keresni -

TÜRELMETLEN NŐ És? Megtalálta?

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Nem. Nem is biztos, hogy itt hagytam el.

TÜRELMETLEN NŐ Furcsa. Egészen másként viselkedik velem, mint tegnap este.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Igen, tegnap még nagyon tartózkodó voltam -

TÜRELMETLEN NŐ Dehogyan! Egyáltalán nem volt tartózkodó. Ellenkezőleg. Nagyon is akart tőlem valamit. Valósággal lerohant a bókjaival.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Most már valamivel közelebb kerültem magához, és máris túl sokat engedek meg magamnak, ez már így szokott lenni nálam.

TÜRELMETLEN NŐ Nekem mag úgy tűnik, mintha éppenséggel most nem tudná, mit kezdjen velem. Mintha untatnám. Nem úgy viselkedik, mit tegnap este.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Most biztosan nagyon tolakodónak tart.

TÜRELMETLEN NŐ Nem, éppen hogy nem. Tulajdonképpen ilyesmire számítottam.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Különös. Nekem pedig az volt az érzésem. Most már túl messzire mész. Most mára terhére vagy.

TÜRELMETLEN NŐ Ugyan, mieg sem közelíti a tegnapi.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Valóban? Egyébként mennyi az idő magánál?

Odamennek a jobb oldali ablakhoz, és nézegetnek ki rajta

JULIUS Látod, Olaf, miként csalatkoznak az emberkék. Folyton össze-
tévesztik egymást. Nem volt itt soha semmiféle ünnepség. Sem teg-

nap, sem azelőtt. Sem egy éve és a házavató óta valószínűleg egyszer sem.

Szól a csengő

FRANK ARNOLD (*bejön*) Bocsánat a zavarásért: nincs itt véletlenül egy bizonyos Marie Steuber?

A *Lány az utcáról visszafordul az ablaktól*

Maga az...? Öt perccel később értem ki a repülőtérré, és addigra maga már beérte valaki mással. Milyen kár. Uraim, ez a nő egy dzsóker. Mindenki úgy játszhatja meg, ahogy éppen kedve tartja. Isten önnel, Marie Steuber. Ha öt perccel tovább vár rám, megkímélhetted volna magát mindattól, ami ezután történik majd önnel. Hibáztunk, Marie, maga az én dzsókerem lehetett volna... (*Kimegy a bal oldali ajtón*)

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA (*odamegy Marie Steuberhez*) Úgy hallottam, nagyon rossz dolgod volt.

MARIE STEUBER Hallottál róla? Magam is elmesélhetem, ha akarod.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Szörnyű lehetett.

MARIE STEUBER Kihaveri az ember. Csak a szépségnek árt, mint láthatod. Ez a téstásodás nem elhízás, nem is az alkoholtól van, hanem a tablettáktól.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA De most már élni akarsz, nem?

MARIE STEUBER Először egy blokkolót kaptam, ez motorikusan hatott rám, kényszeresen emelgetnem kellett a kezem, így: „Megadom magam, megadom magam”. Ennyit arról, akarok-e élni.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Most úgy beszélj erről, mint ha egy rendőrviccet mondanál.

MARIE STEUBER Nem sokkal ezután kipróbáltak rajtam egy új szert, amitől mindent elismételtem, amit csak hallottam. Nem tudtam többé válaszolni, csak ismételtam a hangokat, amelyeket hallottam. Visszhang lettem.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Magadnál voltál, amikor mindezt átélted?

MARIE STEUBER Az alternatíva egy olyan készítmény lett volna, amittől mindent megfogdos az ember, mint egy kisbaba. Kap, kap, kap.

Kíváncsian megfogja a közelébe érő Türelmetlen nő karját, aki erre „huh!” hangot adva visszahőköl

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Ki lehet heverni a bajt. Kell hozzá néhány év. Ahogy a fa is elszigeteli szervezetétől a sérült részt, kizárja: de mint elfásult, halott csonkot megőrzi magában. Körbenövi - és nősz te is.

MARIE STEUBER Kétszer is megpróbáltam. Tiszta erőből. Nem bírok élni. Megpróbálok harmadszor is, ha itt lesz az ideje, és lesz még elég erőm hozzá. Ott bent azt a valamit, az elefántot, amelyik szét akar taposni, nem lőtték agyon, csupán elkábították, egyszer megint magához tér majd az állatkertben.

A *Férfi, akinek nincs meg az órája odamegy a Türelmetlen nőhöz*

TÜRELMETLEN NŐ Marie-val beszélgetett? Istenem, nekem nincs bátoriságom hozzá. Mert mit is mondhatna az ember annak, aki ilyesmin esett át?

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Azt hiszem, nekem sikerült mondanom neki valami fontosat. Most valószínűleg elgondolkozik majd rajta. Olyan fogalmat adtam neki a betegségéről, amellyel együtt tud majd élni. Okosan kell ilyenkor megválogatni a szavakat. Nagyon okosnak kell lenni. Az pozitív hatással van az ilyen labilis emberekre.

TÜRELMETLEN NŐ Soha nem lennék erre képes. (*Gyorsan rágyújt egy cigarettára*)

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Hát igen. Vállalni kell a kockázatot.

JULIUS (*az ablakból Olafra pillantva*) Mi semmit sem akarunk. Nincs semmi szándékunk. Szkeptikusak vagyunk mi ketten, akik szeretik egymást. Mióta nem mondunk már olyasmit, hogy ezt meg azt tehet-ne az ember, kéne, hogy tegye, muszáj tennie. Elvezzük a közös lelki nyugalmat, a benső szépségét annak, hogy semmit sem akarunk. És mégis, néha már-már van valami elképzelésünk. A szemünkben ragyog egy eszme. De az eszmék oly bátoratlanok. Szétfoszlanak már az első szóra. Bennünk már soha nem fogannak tervek. Nem foghatnak. Ha mindent körültekintően mérlegel az ember. Ha gondosan ráhagyja magát az eseményekre. Alapjában véve nem akarunk semmit. Nagyon messzemenő álláspont ez, kedvesem.

TÜRELMETLEN NŐ (*a jobb oldali ablaknál, a Férfi, akinek nincs meg*

az órája mellett) Dohányzás közben gyakran azaz érzésem, hogy rá kéne gyújtanom.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Mennyit szív naponta?

TÜRELMETLEN NŐ Mért kérdezi?

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Csak azért kérdezek, hogyne kelljen válaszolnom.

TÜRELMETLEN NŐ Akkor kérdezz csak. Faggass ki! Kérdezz! Kérdezz! Tessék - kérdezz ki mindenről! Megfulladok, nem bírok élni, ha nem kérdezel!

MARIE STEUBER Szilveszter éjszakáján egy férfi kihozott egy nőt az égő szállodából. Aludt a karjában, nem ébresztette fel a láрма és a tűz tombolása. Csak aludt és aludt. A férfi magával vitte, amikor elutazott. A nő ott aludt mellette a vonaton, a vállára dőlve. Felvitte magához, a lakására, a nő csak aludt egy széken, a nappaliban és nem ébredt fel. A férfi orvosokat hívott, megvizsgálták, de ők sem tudták, és nem is akarták felébreszteni. Csupán megállapították, hogy mélyen és egészségesen alszik. A férfi így élt ott egy ideig a nővel és rájött, hogy ő csak a nő álma volt és semmi több. Idősebb lett és tétovázóbb.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Mivel játszik? Mi az ott a csuklóján?

TÜRELMETLEN NŐ Ez egy Swatch. Újfajta óra. Állandóan cserélgetheti az ember. Különböző alkalmakra különböző órák. Lehet gyűjteni, és el is lehet dobni.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Majd feltalálják még az egyetlen napra való órát is. Ahogy van már egyszeri használatra való borotva meg evőeszköz is.

TÜRELMETLEN NŐ Van ebből a fajtából speciális óra síakrobatikához, szaunázáshoz, asztaltáncoltatáshoz, első látásra fellángoló szerelemhez, delfináriumban töltendő délutánhoz. Vannak órák bizonyos órákhoz is.

Szóla csengő. Bejön a Férfi télikabátban, karjában egyhiányos öltözetű nő

FÉRFI TÉLIKABÁTBAN Szörnyű egy éjszaka! Le sem hunytam a szemem.

JULIUS Helyes. Tudunk a dologról. Tegye a hölgyet ide a székre. Gondját viseljük.

FÉRFI TÉLIKABÁTBAN Az ön címét, uram, a nyakba akasztójában találtam. Nyilván ön itt a legközelebbi hozzátartozója.

JULIUS (*megfogja az Alvó nő egyik ujját, és közelről szemügyre veszi*) Most akkor ő az, vagy nem ő az? Kissé aszott az uja. Látod? Az első ujjperc enyhén felfelé hajlik, erősen barázdált. Igen. Lehet, hogy ő az. Az ujjak, amelyek mindig olyan ujjszérűek maradtak. Soha nem váltak igazán kézzé. Tétova daktilusok. De, mégiscsak. Már emlékszem. Évekkel ezelőtt - rövid ideig.

FÉRFI TÉLIKABÁTBAN Ennek az ocsmány szállodának tényleg mind a hét emelete majdnem teljesen kiégett. Mégsem történt sérülés. Mind a háromszázhuszonnyolc vendég, akiket hajnali négy körül, tehát még álmomban lepett meg a tűz, mind időben biztonságba került, volt, akit kicsit később a tűzoltók hoztak le az ablakból. Ezt a nőt egyedül én kaptam fel, ott feküdt a másodikon, ahol az én szobám is volt, az előtérben, az egyik diványon, pont a szobám előtt, nem tudni, miért éppen ott, és nyilván sokkal mélyebben aludt, mint az összes többi vendég, akik kiáltozva rohantak le mellette a lépcsőn. (*Elindul a bejárati ajtó felé, de még egyszer visszafordul*) Ha tényleg minden férfi magában hordoz egy nőt, aki a gerince tövével szendereg, és akit úgy hívunk: „az odagombolyodó” vagy „a mi Dianánk”, akkor ezen a lángoló éjszakán ő ugrott a karomba belülről, és én őt vittem ki álmomban az égő házból úgy, ahogy volt, szinte meztelenül. Többé nem fogom elfeledni mozdulatlan súlyát, meztelen combjai nyomását az alkaromon - örökké rám fog nehezedni ennek a szűzies tenehek a húsossága.

JULIUS Hajdanvolt szép kirándulás. Északra utaztunk. Zsúptetős ház, mindjárt a dűnék mögött. Egész nap az ágyban, csak este bújtunk elő, elgyengült térdel, bort meg ásványvizet venni. Összességében rövid kis idő. Fiatal lány. Folyton vihogott a mohóságtól és zavarában. Aztán soha többé nem is hallottam róla. Álmomban sem hittem volna, hogy pont azén címetet hordja a nyakba akasztójában. Úton lenni, szenvedni, vezetelni. Belehalni a szerelembe, megnyugodni, megint belehalni a szerelembe. Nem, soha többé kezdet! Soha többé ilyen indulási hangulat. A boldogságról elmondhatjuk: soha többé ezt a mohóságot! Látod: milyen kegyetlen lesz az emlékezet - egy távolba tűnt kedves ujját szemlélve. Amikor a félmeztelenség félgyszágokra csábítja az elmét.

Olaf feláll, hogy kissé megmozgassa a lábait

TÜRELMETLEN NŐ *(eljön az ablaktól és odalép mellé)* Mi már találkoztunk valahol...

Olaf elfordul és újra leül

(Visszamegy az ablakhoz) Nem. Gyenge. Mindjárt megpróbálom még egyszer.

Olaf megint feláll

(Ismét megközelíti) Mi már találkoztunk valahol...

Olaf elfordul és leül

Nem. Még nem az. Később újra próbálkozom.

MARIE STEUBER *(a bal oldali ablakból visszanezve)* Összecsikordulnak az emberek, és ettől a Nagy Gépezet megáll. Akkor előrebuknak és fejfelé lefelé zuhannak ki egyenes pályájukról. Utána dermedt csend.

JULIUS Azzal, hogy mondja, előidézi. Vigyázzon!

MARIE STEUBER Némelyik még odatozza az asztalát az ablak elé vagy a szekrényt az ágy mellé. Még egyszer járkálnak kicsit a lakásukban, és egyik szobából a másikba viszik át a tiszta fehérneműt. Vagy lehajolva osonnak el a tükrök alatt. Aztán teljes csend lesz.

JULIUS Addig mondja, míg megtörténik, addig mondja, míg...

MARIE STEUBER Szemben, a harmadikon, idegen lakásban ébred egy nő, délelőtt van már, kinéz az ablakon, belelaptopoz egy otthagytott újságba, kávét főz. Megkeresi a cukortartót, letörli a ragacsot a konyhaasztalról, beletűszent a konyharuhába, átvész egy nem ne-ki címzett felszólítást, megfürdik, kinyitja a második utazótáskát - és aztán hagy ő is mindent úgy, ahogy van.

Szól a csengő

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI *(bejön, egyenesen az Alvó nőhöz tart)* Elmondott valamit? Azt kérdelem: tett-e valami egészen enyhe célzást?

TÖBBIEK Nem.

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI Tudják maguk, ki vagyok?

TÖBBIEK Nem.

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI Egységesen mondják. Meggyőzően hangzik. Nemis tudom, mit csináltam volna vele. Igazán nem tudom, mire lettem volna képes - ektoplazma?

TÖBBIEK Micsoda?

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI Ektoplazma. Semmit se mond önöknek?

TÖBBIEK Nem.

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI Akkor jó. Akkor valóban nem tudják, ki vagyok.

TÜRELMETLEN NŐ Szerintem maga az a fajta, akinek gyerekkorában mindenféle kacattal volt teli a zsebe. Madzagokkal, késsel, bélyegekkel, radírral, egérfogóval, smirglipapírral, nagyítóval, üveggolyókkal, iránytűvel...

TELJESEN ISMERETLEN FÉRFI *(fenyegetően félbeszakítja)* Hallgasson! A dolog túl komoly ahhoz, hogy elviselje az ön tréfáit. Kikérem magamnak a kacsingatásait. Mi jut eszébe? Arcatlanság! Még egy szó, és majd megtudja, kivel áll szemben!

TÜRELMETLEN NŐ Ne! Ne! Itt van... fogja! *(Gyűrűket és karkötőket húz le az ujjáról és a karjáról, és újabb ékszereket szed elő a kabátujjából)* Vigye, kérem! Vigye csak az összeset! Nekem van még belőle elég.

A Teljesen ismeretlen férfi fogja az ékszereket és elteszi. Utána felemeli az Alvó nőt és kiviszi a szobából

JULIUS Így ni. Most megint eltűnt. Hirtelen. Pontosan úgy, mint akkor. Az ajtók tempója. Semmi egyéb. Ki, be. Ki, be. Végigcsapkodjuk az életet. Így történt akkor is.

TÜRELMETLEN NŐ *(leül az üresen maradt székre; Olafhoz fordul)*

Van olyan kis kendőd?

OLAF Nincs.

TÜRELMETLEN NŐ Egy olyan kicsi kendőd.

OLAF Nincs.

TÜRELMETLEN NŐ Amivel megtörölhetném a homlokom.

OLAF Nincs.

TÜRELMETLEN NŐ Olyan meleg van itt vagy mi.

OLAF Nincs.

JULIUS Egyetlen vendég van, akitől valóban félek, az untig ismert vizsziatéró vendég. Az esti társaság feloszlása után egy órával már megint ott áll az ajtó előtt, reszkető kézzel megint odatelepszik az

asztalhoz, hogy előlről kezdjen valamit, mintha el sem mozdult volna. Hogy megint beszélhessen valami elviselhetetlenül jelentéktelen dologról. Ilyenkor holtfáradtan hozza az ember újra a gyümölcsöstálat, a sajttharagot, a félig üres borosüveget.

TÜRELMETLEN NŐ Biztos nem jönnek vissza. Mind az ablakpárkányon hagyták egyszerűhasználatos öngyújtóikat.

A Férfi, akinek nincs meg az órája, odamegy Marie Steuber mellé, aki az ablakon néz kifelé

MARIE STEUBER Egy öregember reklámcédulákat rakosgat a parkoló kocsi szélvédőjére. Rögtön megcsúszik, és rázuhan a csatornaszegélyre. Vérző szájjal följá elvinni a mentő. Egy csípőficamos vonszolja be magát a pornóboltba. A tolokocsi is beveti magát. Arcukon nyoma sincs kéjsóvárságnak. Zordul mennek be, és úgy jönnek ki, mintha a takarékbán lettek volna, savanyú képpel, ügyintézői közönnnyel viszik a pornókazettákat, kicsi, barna nejlontasakban. Egyetlen nő fenekét sem nézik meg az utcán. Maguk elé merednek, úgy mennek hazáig.

Mentősziréna hangja közeledik

Látod, milyen sietős a dolguk odalent? Milyen összevissza a járásuk! A városiak szabad futkcsása, le-föl karavánja, vad nyüzsgésük ügyekért és célokért, közben nem más mindez, mint általános nyugtalanság a hirtelen általános megállás előtt. A legbüszkébb járásúban is megismerem a slamos csoszogót. A legserényebb emberben is a lebzselő mintaképét. Minden bögőmasinában az ólalkodó halottat.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Megkérdem tőled: mit is akartunk mi egymástól? Valamikor csak akartunk egymástól valamit. Mi lehetett az?

MARIE STEUBER Én jól emlékszem. Arra volt szükség akkor, hogy azonnal feküdjek le veled. Mégpedig ott helyben. De nem tudtunk hol. Befutottunk egy kapualjba. Szembe jött velünk egy öregember és rögtön magával vitt bennünket egy idegenvezetésre. Mert a hátsó udvarban egy kicsi barokk kastély rejtőzött, sok történelmi nevezetességgel. Es a vágyunk történelemszemléletben valósult meg.

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Azt hiszem, tévedsz. Soha nem feküdtünk le egymással.

MARIE STEUBER Nem jutottunk hozzá, ez igaz, mert azóta a történelemben tévelyegtünk.

Kimennek a jobb oldali ajtón

JULIUS Többször kellett volna kimennem az éjszakába. Túl ritkán engedtem el magam. Többször kellett volna a végsőkig kiadni az erőmet. Ezerszer többet kellett volna csalódnom. Ahogy Swift mondja, én egymillió csalódásra születtem. És mennyit is éltem át? Még egy tu-catnyit sem. Óvatosabbnak óvatosabb lettem. Es ennyi az egész. De mi ez? Úgy éljen az ember, hogy amennyire csak lehet, óvatos? A végén már minden esőcseppre a fejéhez kap durva tehetetlenségében.

A jobb oldali ajtóban megjelenik az Alvó nő. Nyári ruha van rajta. Odamegy Juliushoz, az ablak mellé

ALVÓ NŐ Azt hitted, én már nem is vagyok?

JULIUS Honnan kerülés te ide?

ALVÓ NŐ Már régóta itt vagyok körülöttem. De te nem vettél észre.

JULIUS Dinah, hogy találtál ide vissza a hosszú úton?

ALVÓ NŐ Nagy táncteremről álmodozva, melyeken át a forró éjszakai szél...

JULIUS *(félbeszakítja)* Igen, bizonyára, igen. Megtalálták a címetet a nyakravalódban. Mért akartál még egyszer hozzám jönni? ALVÓ NŐ Nem emlékszem. Elfelejtettem.

JULIUS Valamit mégiscsak akartál tőlünk?

ALVÓ NŐ Csak tőled.

JULIUS Most kettesben vagyunk.

ALVÓ NŐ Nem is tudom. Az utóbbi években talán itt éltem, ebben a szalódban, ami az éjszaka leégett; szükség esetére mindig nálam volt a címed.

JULIUS Te csináltad a tüzet, Dinah?

ALVÓ NŐ Még nem gondolkodtam ezen, Julius.

JULIUS Azon törjük a fejünket Olaf meg én, hogy miként állhatna össze ez a történet.

ALVÓ NŐ Attól tartok, a legkevésbé sem tudok nektek segíteni ebben.

JULIUS Már nem alszol?

ALVÓ NŐ Nem, most már nem alszom.

JULIUS Egyáltalán nem? Meddig bírod ezt még?

ALVÓ NŐ Hogy tudhatnám? Mit tudom én, mi történik itt velem.

JULIUS Újra itt vagy, újra látlak, szétrombolsz minden emléket, ami maradt rólad. Múltam egyik pillére voltál - túlélte minden ifjúkori szörnyűséget! És akkor most jössz, és lerombolod előlem ezt a pillért is.

ALVÓ NŐ Nem tartott ki a szakadás. Az évek során összenőttek a szélei. Begyógyult a seb.

TÜRELMETLEN NŐ Egy macska, amit évekkal ezelőtt, a fehmami nyaralás alatt ismertem meg, nemrég ott feküdt az ajtó előtt és nyávogott. Az mégiscsak valószínűtlen, hogy egy macska öt év elteltével rábukkan a nyomaira és - ráadásul egy szigetről - eltalál hozzád. Teljesen valószínűtlen. De megtörtént. A mai napig nem jöttem rá, mi volt rajtam, ami olyan nagy hatással volt rá. Csak valami egészen rendkívüli dolog készíthette egy ilyen, a faj törvényeit meghazudtoló teljesítményre.

ALVÓ NO *(továbbra is Juliushoz)* Még ma is azt hiszem, hogy akkor az csak nyelvbottlás volt. Csak tévedésből mondtad, hogy „agyó”. Ugyanúgy mondhattad volna azt is, hogy „maradj”, vagy hogy „vigyél magaddal”. Valami egyszerű, végérvényes szót kerestél. És egyszerűen eltévesztetted.

TÜRELMETLEN NŐ *(odamegy az Alvó nőhöz. Megveregeti a vállát)* Te burokbanszületett! Te szerencsemalac! Te kék nünüke! *(Rövid időre megtorpan)* Igen, igen, tudom. Vannak ezek a vaskos dolgok, amikkel lehetetlenül teszem magam. De mit számít? Ilyen azén vidám természetem. Ezzel már rég számolnod kellett volna.

ALVÓ NŐ Mit akar tőlem?

TÜRELMETLEN NŐ Nem tudsz tegezni?

ALVÓ NO Eszemben sincs.

TÜRELMETLEN NŐ Akkor el is mehetek.

ALVÓ NŐ Kérem.

TÜRELMETLEN NŐ Az pont jól jönne magának, ugye? Akkor magát tolhatná előtérbe. Nem teszem meg magának ezt a szívességet.

Mindenki marad a helyén. Szépen, szorosan, ugyebár?

ALVÓ NO Kicsoda maga valójában?

TÜRELMETLEN NŐ Nos, ezzel a témánál is lennénk. Hogy ki vagyok? Maga az egyetlen, aki segítségemre lehetne, hogy megnyugtató választ kapjak erre a kérdésre.

ALVÓ NŐ Hagyjon békén.

TÜRELMETLEN NŐ Maga nem tudja, mért is nem állhat engem. De igaza van. Elárulhatnám, persze, az okait, de most már valószínűleg nem érdekelné magát.

OLAF Reggelente korán kelek, kávéfőzők, megöntözöm a virágokat, bevásárolok, főzök még egy kávéfőzést, aztán megint levetkőzöm. Közönyös vagyok, nincs kedvem semmihez, nincs semmi célom, életmódom sincs. De nem vagyok igazán közönyös típus sem. Vagy az örök közönyösség egy újabb megnyilvánulása. Nem vagyok sem túl korán, sem túl későn született gyermeke a telhetetlen, mindig egyforma közönyösségnek, égés föld legyőzőjének, ami semmilyen más hőst nem tűr meg maga mellett. Tudok mindent a közönyösség történetéről, kiváló ismerője és kutatója vagyok, és mégsem különbözöm semmiben, lényem egyetlen rostjában sem, azoktól a közönyös ezrektől, akik valaha is voltak és mindig is lesznek majd. Esténként, miközben a nadrágomat az akasztóra csíptetem, arra gondolok: egyszer eljön majd a nap, amikor menthetetlenül összeomlik a háziasságnak ez a titokzatos rendje is, ami még egyáltalán foglalkoztat. Lehet, hogy hirtelen szétdőlt ez az egész nagy és tiszta lakás, az öltözködés, a rendcsinálás és különösképpen a szekrényzárás kozmosza... A szőnyeg alatt ott lapul, dudorodik már a mindent felbujtó, arcátlan, abszolút hanyagság, és a szekrények nyitvahagyása néha már kiterjeszti sötét szárnyait. Még eggyel több megábrándítás, még egy rideg találkozás, és megadom magam; a kezeim felmondják a szolgálatot, az érzékeimet nem riasztják többé a rossz szagok, vagy hogy foltos az ülészet. Mindez nem érdekel már. Borítson el. Lepjen csak el a szemét és az oszlop hulladék, vakuljanak meg az ablaktáblák a kosztól, lógjanak száraz szendvicsmaradékok a fogasokról.

JULIUS Senki sem kérdezte, hogy ki vagy, Olaf. Senki sem kérdezte tőled!

OLAF Nem? Hm. Azt gondoltam, mintha hallottam volna ilyesmit... Micsoda? Hogy senki sem kérdezett?! De hát ez is egy lehetőség?! Miért nem szakít félbe valaki! Miért nem szól senki semmit? Hát barátocskám. En veszem a fáradságot, kitárukozom - ilyen tényleg nem létezik!

JULIUS Amit a közönyösségéről mondott, elmondhatta volna a vékonybőrűségéről is.

A jobb oldali ajtón át visszajön Marie Steuber és a Férfi, akinek nincs meg az órája

TÜRELMETLEN NŐ Oh! No, lám csak. Vissza a történetből? Befejez-

tetek a történeti kiruccanást? Ismét a történet nullpontján? Nagyszerű ember, nemde?!

MARIE STEUBER Nagyszerű ember, valóban.

TÜRELMETLEN NŐ Kiváló koponya.

MARIE STEUBER Az is.

TÜRELMETLEN NŐ De nem gondolja, hogy kissé szélhámos?

MARIE STEUBER De, csak már nem zavar.

TÜRELMETLEN NŐ Nem, nem zavar. Minden rendben. Csinálhat, amit akar. Egyszerűen mellette akarok megvénülni.

Marie Steuber az oszlophoz támaszkodik

(Odamegy hozzá) Megrémültem, mikor megláttam. Amikor belépett az ajtón. Azt gondoltam: milyen ridegek lettek ennek a nőnek az arcvonásai, milyen rendkívül hideg és számító, milyen mélyek a ráncok a szája és az orrcimpája körül. Marie! Hova lett a te kedves, vidám arcod? A naiv öröm, a kíváncsiság, a haszontalan gondok, a pajzánság, a melegség, kimondhatatlanul szeretetreméltó gyengeségeid bősége? Minden olyan kemény lett rajtad. Olyan tudatosnak és eltökéltnak látszol. És olyan szörnyen szikár lettél! Sírnál tudnék. Olyan, mintha egy indiai istennő elveszítette volna a mosolyát, a szelelem bölcsességét...

Marie Steuber eltűnt az oszlopban. Hallani, amint a bejárati ajtóban elfordul a kulcs

JULIUS Pszt! Csend!...

Mindnyájan az ajtóra figyelnek és egymás nevét kérdezik

Olaf?

OLAF Igen?

ALVÓ NŐ Ansgar?

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Igen?

TÜRELMETLEN NŐ Julius?

JULIUS Igen?

FÉRFI, AKINEK NINCS MEG AZ ÓRÁJA Sabine?

TÜRELMETLEN NŐ Igen?

OLAF Dinah?

ALVÓ NŐ Igen?

Körülnéznek és halkán kérdezik: „Marie?” A nyitott bejárati ajtón bördöndöket és utazótáskákat tolnak be. Sötét

A szoba. Balra, a sarokban egy halom egyszerűhasználatos öngyújtó. Kinyílik a bejárati ajtó, csomagokat tolnak be a szobába. Marie Steuber és Frank Arnold jön be

FRANK ARNOLD Jöjjön csak. Pakoljon le. Megkínálhatom valami itallal? Mit szeretne? Egy korty whisky, bort, kávé?

MARIE STEUBER Egy kis bort innék.

FRANK ARNOLD Jól utazott?

MARIE STEUBER Igen, nagyon jól.

FRANK ARNOLD Előbb pihenne kicsit, vagy inkább sétálna egyet a városban?

MARIE STEUBER Nagyon szívesen.

FRANK ARNOLD Elég késő van már. Éppen zárnak az üzletek. Talán jobb lesz várni holnap reggelig. Addigra kipihenné magát, aztán ki mennék néhány órára Kastellbe, van ott egy jó étterem, pompás kilátással a városra. Ha megtetszik, ott vacsorázhatnánk is.

MARIE STEUBER Igen, nagyon szívesen.

FRANK ARNOLD Igyunk egy kortyot. Egészségére. Isten hozta.

MARIE STEUBER Nagyon köszönöm. Igazán örülök...

FRANK ARNOLD Meg vagyok nyugodva, hogy végre itt van. Már azt hittem, nem fogom ott érni a repülőtéren, miután így elkéstem.

MARIE STEUBER Igen, én is nagyon örülök, hogy minden így összejött. Többször is el kellett halasztanom az indulást. Mindig közbejött valami. Most végre túl vagyok mindenben, szerencsére, és így rá tudok hangolódni az új környezetemre.

FRANK ARNOLD Remélem, nem fogja megbánni. Itt teljes lesz a nyugalma. Van elég helyünk. Minden a maga kényelmét szolgálja. Az egyetlen, ami végül is terhére lehet, az én vagyok.

MARIE STEUBER Maga nem lehet terhemre. Maga miatt jöttem ide.

FRANK ARNOLD Gondolja, hogy jól érzi majd itt magát?

MARIE STEUBER Igen, biztosan.

FRANK ARNOLD Kissé türelmetlen szoktam lenni. Ezt kell először megszoknia. Maga nagyon - hogy is mondjam - kedves. Legalábbis ez a benyomásom.

MARIE STEUBER Nekem ez nem jelent gondot. Gyorsan meg tudok szokni egy embert. Az én gyengéim máshol vannak.
FRANK ARNOLD Iszik még egy kortyot?
MARIE STEUBER Igen, nagyon szívesen.
FRANK ARNOLD Persze nem biztos, hogy olyan simán megy majd. Úgy értem, maga egy szép nő, én meg nem vagyok fából.
MARIE STEUBER Igen, ez így is van rendjén.
FRANK ARNOLD Nem tart a komplikációktól?
MARIE STEUBER Nem, mi ebben a komplikált?
FRANK ARNOLD Nem is sejti? Felkínálhatnám magának rögtön a hálszobámat. Valamivel komfortosabb és nagyobb is, nem igaz?
MARIE STEUBER Igen, nagyon szívesen.
FRANK ARNOLD Ezt csak így mondja, mikor nem is ismer?
MARIE STEUBER Ezen eddig nem is gondolkodtam.
FRANK ARNOLD Maga tehát idejött és azt akarja - maga akarja?
MARIE STEUBER Nem gondoltam rá. De most, hogy itt vagyok, és minden más, minden szörnyűség mögöttem van, nyitott vagyok minden újra.
FRANK ARNOLD Ez az a pont, ahol kezd számomra izgalmassá válni a dolog...
MARIE STEUBER Tudja, hogy nem látszik makkegészségesnek?
FRANK ARNOLD Én? Nem...
MARIE STEUBER Csak azért mondom meg előre, nehogy később azt higgye, valamit eltitkoltam maga előtt.
FRANK ARNOLD Erre az arcra gondol? Erre a törékeny, öreg maszkra... erre a szerencsétlenségre... ezt látja?
MARIE STEUBER Igen, mindent nagyon szívesen.
FRANK ARNOLD Jöjjön...

Átmennék a csomagokkal a jobbra nyíló, szomszéd szobába. Mielőtt az ajtó teljesen becsukódna, újra kinyílik, és Marie Steuber lép be Rudolf társaságában (az első felvonásban ő volta Férfi télikabátban)...

MARIE STEUBER (a fálnak háttal állva) Igen! Igaza van! Médeiaának igaza van!
RUDOLF Semmi okod nincs Médeiaira hivatkozni. Nekünk nincsenek gyerekeink, én nem hagyatalak el egy Kreuza, egy királyleány miatt, mégis úgy tűnik, teljesen beleéled magad ebbe a szörnyetegbe.
MARIE STEUBER Ő nem szörnyeteg. A szenvedéstől megy tönkre.
RUDOLF Es most te is tönkre akarsz menni?
MARIE STEUBER Médeia nagyon egyszerű lény. Mint amilyen egy teremtet lény. Egészen eredeti. A környezetpedig romlott.
RUDOLF Ez még nem jogosítja fel arra, hogy feláldozza a saját gyermekeit.
MARIE STEUBER Nem jogosítja fel? Mit tudsz te erről?! Méghogy nem jogosítja fel! De még mennyire! Szereti Jászónt, többet jelent számára, mint bármi a világon. Mi mindenben mentek keresztül, mit el nem szenvedtek együtt, ketten! Es milyen közönségesen csalta meg azután.
RUDOLF Hol itt a párhuzam? Azt kérdezem: hol itt a párhuzam köztünk, illetve Médeia és Jászón között, hol, kérlek, hol. Lassan már kezd rémisztő lenni, ahogy ez a költemény elhatalmasodik rajtad. Sose olvastál semmit. Csak ezt a Médeiait ismered, ez az egy, amit valaha elolvastál.
MARIE STEUBER Másra nincs is szükségem.
RUDOLF Olvasd el az Anna Kareninát, A kaméliás hölgyet vagy valami más, megható asszonysorsot.
MARIE STEUBER Médeia mindent megtesz, hogy elhárítsa a szerencsétlenséget. De Jászón nem hallgat rá.
RUDOLF Minek hallgasson rá? Egy tragédia kellős közepében vannak. Ott nincs mit tenni. Mi ellenben nem vagyunk semmiféle tragédiában. Ami életünkben nincs helye Médeiaának. Nincs helye, érted?
MARIE STEUBER Médeia megteszi szerelmében a legnagyobbat, amit asszony valaha tett.
RUDOLF Félteékenységből, tiszta önzésből. Ölés- és pusztítványgyból. Ezt nevezted te nagyságnak?
MARIE STEUBER Te még Jászónnál is sokkal hitványabb vagy. Hogy mondhatod ilyet? Hogy jössz te ehhez?
RUDOLF Nem tudom, én így emlékszem rá. Nem hiszem, hogy tévednék.
MARIE STEUBER A dráma arról szól...
RUDOLF Neked irodalomórákat kéne vened. Ott megtanulhatnád, hogy kell drámát olvasni. Nyilvánvalóan veszélyes úgy drámát, sőt, tragédiát olvasni, ha nem tud vele bánni az ember. Egy drámában mindig két embernek van igaza, különben nem lenne dráma. Ezt mindenki tudja az iskolából.
MARIE STEUBER Azt szeretném tudni, miben van igaza Jászónnak,

kérlek? Hol van neki igaza? Kiirtani, elpusztítani, felégetni, lemészárolni, vér és vér! Rádásul még áruló is!
RUDOLF Nekem más a véleményem -
MARIE STEUBER Véleményed? Miféle vélemény! Itt az érzésről van szó, az érzésről, ami oly végtelenül nagy, olyan királyi, büszke és sötét és idegen és MINDEN!
RUDOLF Fanatikusan rajongsz ezért a kolkhiszi Médeiaért.
MARIE STEUBER Igen, a rajongója vagyok. Az vagyok.
RUDOLF Hát igen. Vannak, ugye, vallási fanatikuskok, politikai fanatikuskok, sportfanatikuskok stb. Számomra minden fanatikus idióta. Ezt nyíltan megmondom neked.
MARIE STEUBER Az is, aki téged fanatikusan szeret?
RUDOLF Engem nem kell fanatikusan szeretni, semmi ilyenre nem vagyok.
MARIE STEUBER! Hát éppen ez az, amit Médeia képtelen felfogni. Ezt a magatartást egyszerűen nem érti. Ez lehetetlen számára. Ilyen nincs. Halál és tűz.
RUDOLF El fogom venni tőled a könyvet. Elég a tragédiából. Kivágom az ablakon.
MARIE STEUBER Úgy látszik, nem fogod fel, hogy Médeia itt van. Hogy követeli a jogait. Nem tehetünk egyszerűen úgy, mintha nemis létezne. Ne merészd elölkni magadtól. Ne is játssz a gondolattal. Légy okosabb, mint Jászón.

MARIE STEUBER (az oszlopnak támaszkodva néz ki az ablakon) Itt lakom a város közepén, és a tomboló forgalomban nagy, néma szobák vesznek körül, melyekben senki sincs otthon. Sem a kenyérem, sem az asztalom, sem a rádióm, sem a cukortartóm. Csak úgy itt felejtődünk valahogy. Itt maradtunk szerte-széjjel. Nem szedtek össze. Egymás hegyén-hátán hagyott holmi, ez vagyunk mi: én meg a dolgaim. Itt lakom: osztozom az asztalom végtelen passzivitásában. A cukrosdobozomban, a rádióban. Hallgatok, és múlik az időm.
OSZLOP Évről évre mind mélyebben. Annyival, amennyit a boldogok nőnek.
MARIE STEUBER Te beszélsz? Hogy tudsz te beszélni?
OSZLOP Minden beszél. Így én is.
MARIE STEUBER Ne beszélj!
OSZLOP Ilyen hosszú hallgatás után nem találjuk meg rögtön az odailó szavakat.
MARIE STEUBER Se odaillót, se semmilyen - egy szót se! Ne beszélj! A menedékem vagy. Keresem a némaságot. Te vagy az a dolog, amelyre támaszkodhatok, mikor minden erőm elhagy. Ne taszíts el azzal, hogy beszélni kezdesz!
OSZLOP Már késő...
MARIE STEUBER Te csak nem szóltál éveken keresztül? Csak hallgattál?
OSZLOP Igen.
MARIE STEUBER Neked mindig is lett volna mondandód, és hallgattál? Így hát az egész csak hallgatás vont, és soha a dolog nyugalma - a végső csend?
OSZLOP Én vagyok az oszlop, a cölöp. Férfias-nőies. Fájdalmas. Megpróbáltam. Megtaláltam a hangot. Benne voltam a szavakban. Maga volt a pokol.
MARIE STEUBER Sok nyomorúságot tudsz rólam. De most valami katasztrófa történt.
OSZLOP Bocsáss meg nekem, ember. Ki vagyok vetve a dolgok szívéből.
MARIE STEUBER Évről évre mird mélyebben, annyival, amennyit a boldogok nőnek.

A Férfi, akinek nincs meg az órája, vagyis Ansgar vendégségben Marie Steubernél. Vacsoránál ülnek

ANSGAR Te olyan szép vagy, szép szőke a hajad, csinosan be van göndörítve, és meghívsz egy férfit vacsorára, egy ilyen rondát, szóadásüveg-szemüveget, izzadóst, ragadóst, bűdöset, hipochondert, egy seggdugaszt, te meg egyfolytában szembemosolyogsz, sőt, még ajándékot is dugsz a szalvétám alá.
MARIE STEUBER Igen, ez egy kis ajándék. A múlt heti megismerkedésünk emlékére.
ANSGAR (kicsomagolatlanul félretesz az ajándékot) Nos hát. Mire véljem ezt. Ha az állás kell, mondd meg egyenesen.
MARIE STEUBER Miféle állás?
ANSGAR Akarod vagy sem? Vagy mit akarsz?

MARIE STEUBER Nem tudom, milyen állásról beszélsz. Nem kell állás, nincs állásom, de nem is kell. Ajándékot készítek neked, felhívlak, mert állandóan az jár az eszemben, amikor a múlt héten ott, a vásáron olyan sokáig beszélgettünk. Szerelmes letterem beléd, ha így jobban tetszik, igen. Nem tudom, te hogy vagy ezzel. Ha terhedre vagyok, mondd meg. Megpróbállak valahogy elérni, érted, alig bírok már magammal, vagy hogy is mondjam, erre te letagadtad magad a főnöki irodádban, otthon különben sem hívhatlak, mit tegyek akkor, nem értelek.

ANSGAR Beszerzőből annyi van, mint égen a csillag. Nyilván rajtam keresztül akarsz valamit elérni. Pontosan tudod, mit akarsz! Még csak abszurd, hogy egy ilyen siralmas alakot, mint én, csak úgy meghívsz vacsorára. Ezt nem tudod bemesélni nekem, ez abszurd.

MARIE STEUBER Tudod, mi az abszurd? Az, hogy egy olyan férfi, mint te, azt mondja magáról, hogy csúnya, siralmas, meg tudom is én, mi.

ANSGAR Szemüveges. Ezt aztán nem tagadhatod.

MARIE STEUBER Abszurd. Beléd szerettem, csak tudom, hogy miért.

ANSGAR Hát ez az.

MARIE STEUBER Bontsd ki az ajándékot.

ANSGAR Ne harapj akkorákat. Amúgy se bírom nézni, ha egy nő eszik.

MARIE STEUBER Lejött róla minden.

ANSGAR Hogyhogy? Rólad?

MARIE STEUBER Oh, hát persze.

ANSGAR No, tehát, hogy rövid legyek: már nincs meg az az állás, amit célba vettél.

MARIE STEUBER Az állás nekem tökmindegy. Szart érdekel az állásod. En téged akarlak. (Nevet)

ANSGAR (kis szünet után) Az ember csak azért zabál, hogy bűdösebb legyen.

MARIE STEUBER Te tudod.

ANSGAR Mondd, te teljesen meghibbantál?

MARIE STEUBER (a nyakánál markolt üveg felett közelebb hajol) Szeretlek. Igen. Szeretlek.

ANSGAR Na, jó, tetszel nekem. A babaarcod és a melleid, az ilyen kurvák a kedvenceim. Tetszel, de ez minden.

MARIE STEUBER Csinálj, amit akarsz. Csinálj velem, amit csak akarsz.

ANSGAR Ide figyelj, ha megszerzem neked az állást, akkor úgyis végünk. Engem meg is büntethetnek.

MARIE STEUBER Hagyd abba. Hagyd már ezt. Már úgyis ott tartunk, te meg én, hogy örület az egész. Gondoltál egyáltalán arra, hogy mi lenne, ha most még innánk egy kicsit, aztán odaát kényelmesebben elhelyezkednénk vagy valami ilyesmi?

ANSGAR Gondoltam rá. Nem sokkal azelőtt, hogy ideértem.

MARIE STEUBER És?

ANSGAR Elvernélek. Ha annyira kihoznál a sodromból, egyszerűen elvernélek.

MARIE STEUBER Nem tudom, az milyen lenne, de tulajdonképpen én is nagyon izgatónak találok.

ANSGAR Fogd már be a szád! Hát ki vagy te? Hogyan alacsonyodhat le ennyire egy ember? Hiszen ember vagy, viselkedj is úgy, ne mint egy kélepe, mint egy üres nő. Hagyd abba a süket szövegelést! Legyen valami tartás benned. Dobjál ki. Légy büszke. Undorodom tőled.

MARIE STEUBER Ahogy gondold. Jó lennék én még neked.

ANSGAR Na, maradj. Maradj csak a helyeden. Szerencsétlen liba vagy. Legyen már valahogyan egy jó szavunk egymáshoz.

MARIE STEUBER Eszemben sincs.

ANSGAR Csak csettintek egyet az ujjammal, és máris eszedbe fog jutni.

MARIE STEUBER Tessék. Próbáld meg.

ANSGAR Még mit nem.

MARIE STEUBER Már rég ott tartasz, hogy nincs is más választásod.

ANSGAR Így meg ezt az átkozott grappát, ha már így alakult, aztán én eltűnök.

MARIE STEUBER (tenyérrrel az asztalra csap) Nem!

ANSGAR Nincs már meg az állás! Hallod? Betöltötték!

MARIE STEUBER (tompán) Kí?

ANSGAR Valamelyik pályázó. Nem tudom. Nem foglalkozom vele tovább.

MARIE STEUBER (toporzékol a lábával) Ez engem nem érdekel. Mindez engem nem érdekel!

ANSGAR Nyugalom, nyugalom. Képzeld csak el, folyton rád gondoltam. A vacsorameghívásodra egy kis reménykedéssel indulok el. Aztán természetesen csatlódom -

MARIE STEUBER De én nem okozok neked csalódást!

ANSGAR (nevetve) Tudod, én csúnya vagyok, olyan leírhatatlanul csúnya, hogy nem nehéz észrevennem, hogy valaki irántam érdeklődik-e vagy a nevetségesen kis hatalom iránt, ami a kezemben van.

MARIE STEUBER Nem igaz, nem vagy az, nem...

ANSGAR Csúnya? Vagy hatalmas?

MARIE STEUBER Egyik sem. Egyik sem vagy. Nem bírom már. Most már nem bírom.

ANSGAR Kislány!... Mi is a neved? Hogy hívnak?

MARIE STEUBER Marie Steuber.

ANSGAR Marie Steuber, nem lekonyulni. Gyere ide. Nem lekonyulni. Nem akarom itta doktor bácsit játszani. Beszélgetni szeretnék veled.

MARIE STEUBER Nem kell. Nem kell már.

ANSGAR Marie Steuber!

MARIE STEUBER Hagyjuk abba. Nem kell több grappa. Rosszul vagyok.

ANSGAR Na, jó. Most magadra hagylak, Marie.

MARIE STEUBER Milyen szépen is hangzik... Marie. Először, most hallom először a nevedet.

ANSGAR arcába vágja a szalvétát. Marie Steuber ijedten ugrik fel a székről!

ANSGAR Egyet mondhatok neked. Meg fogod kapni ezt az állást. Meg fogod kapni. Akkor is, ha a fejed tetejére állsz. Meg fogod kapni ezt az állást. És semmi mást!

MARIE STEUBER Én is mondhatok neked valamit: meg fogsz kapni engem - engem és nem mást.

Három férfia Főnöknő (Marie Steuber) előszobájában: Első férfi (Frank Arnold); Második férfi (Teljesen ismeretlen férfi); Harmadik férfi (Férfi téllikábtan)

ELSŐ FÉRFI Ki gondolta volna, hogy önök egyszer ugyanarra az állásra pályáznak majd.

MÁSODIK FÉRFI Maga is azt teszi.

ELSŐ FÉRFI Én igen. De hogy maguk! Én mindig szűkösebben éltem.

HARMADIK FÉRFI (a Második férfinak) Maga egy Markus Bentheim lehetett volna. Megvolt rá a módja.

ELSŐ FÉRFI Markus Bentheim? Jo Packart lehetett volna. Egy Dieter Nabel. Egy Alfred Schneider. Az lehetett volna.

MÁSODIK FÉRFI Mindig szabadabb tettem a vásárnapjaimat. A szabad vásárnapokat a családomnak szenteltem. Soha nem volt olyan fontos a karrierem.

ELSŐ FÉRFI Most aztán nézheti, mit ért el vele. Fele erővel nem egyszerűen csak feleannyira jut az ember. A félerő teljes visszaesés. Lefelé a mélybe. A félerő annyi, mint semmi.

MÁSODIK FÉRFI Ugyan, hagyja már abba. Látták tegnap a tévében azt a figurát, aki egy lélegzetre elfújt kétszázötven gyertyát a születésnapjára?

HARMADIK FÉRFI Ez képtelenség. Kinek kell ilyet tudnia? Hogy ünnepelhetné valaki a kétszázötvenedik születésnapját?

MÁSODIK FÉRFI Nem érti. Ez vetélkedőben volt. Ebben a műsorban mindig valamilyen vetélkedő van.

HARMADIK FÉRFI Igen, persze. De akkor is, kétszázötven év, kétszázötven születésnapjára gyertya, ez egyszerűen képtelenség. ELSŐ FÉRFI Igen, képtelenség. Lehet, de szórakoztatja az embereket. Az a fő. Eltekintve, persze, attól, hogy mégiscsak nagyszerű, ha valaki ennyi levegőt tud kifújni.

MÁSODIK FÉRFI Maga nemis látta. Egyáltalán nem fúj ki olyan sok levegőt. Egészen rövidet fúj. Nagyon erőset persze. Rendkívül erőset. Viharosát, mondhatni. Es kétszázötven gyertya aludt el. Ez úgy négy-öt generáció -

HARMADIK FÉRFI En azt nagyon valószínűtlennek tartom.

ELSŐ FÉRFI Gondolja, hogy család volt?

MÁSODIK FÉRFI Ebben a műsorban nem csalnak.

ELSŐ FÉRFI Maga azt csak hiszi. Magával mindent meg lehet etetni.

MÁSODIK FÉRFI Ha ebben a műsorban, amit maguk nyilvánvalóan nem is ismernek -

ELSŐ FÉRFI Nagyon jól tudom, hogy megy ez -

MÁSODIK FÉRFI Ha ebben a műsorban csalnának, akkor úgy, ahogy van, nem érne semmit az egész. Képtelenség lenne. Ha csak egyetlenegyszer, véletlenségből csalnának, utána azonnal úgy, ahogy van, összeomlana az egész sorozat. Eltűnne, mintha soha nem is lett volna. Kihunyana.

HARMADIK FÉRFI Kifújna. Képzeld el: a kétszázötven gyertyába be lenne építve egy láthatatlan, elektronikus kapcsolóautomatika -

MÁSODIK FÉRFI Képtelenség. Egyszerűen képtelenség, hogy maga miket nem gondol erről a műsorról.

FŐNÖKNŐ/MARIE STEUBER (az ajtónak támaszkodva) Csak tessék. Szívesen elhallgatnám önöket még egy ideig, uraim.

Marie Steuber a lakásában röviddel elutazás előtt. A megpakolt bőröndök és táskák lezárásával van elfoglalva. Csengetés. Mikor ajtót nyit, Olaf lép be, szintén bőröndökkel és táskákkal

MARIE STEUBER Ó, hát maga az?

OLAF Igen, én. Már nem számított rám?

MARIE STEUBER De..., csak... valamivel alacsonyabbnak gondoltam. Wolfgang mondta - ha maga akar itt lakni, amíg én távol leszek - nemis tudom, belefér-e majd az ágyamba!... Sokat késett - már egy órával ezelőttre vártam -, most már azonnal mennem is kell... Mit kellene még elmondanom gyorsan. Először is a gázfűtés. Tudja kezelni? Jó. Aztán itt vannak a virágok, minden másnap kell őket öntözni. Az újságot és a postát kivenni a levélszekrényből, itt ezzel a kicsi kulccsal... Máris mennyi munkát adtam! Nem tudja majd kipihenni magát! Mindent használjon csak. Most három hónapig a magáé ez a lakás. Remélem, jól fogja érezni magát... 0, hogy szeretnék nyugodtan elbeszélgetni magával. Nemis ismerjük egymást. Milyen kár! Mire visszajövök, maga már rég nem lesz itt. Arra figyeljen, hogy a kenyérpírtó egy kissé szorul, ha ugyan akar kenyeret pírítani... Mennem kell. Isten önnel. Erezze otthon magát. Talán majd eszébe jutok, ahogy ül itta lakásomban...

OLAF Várjon! Én még semmit sem mondtam magának - milyen szép képei vannak. Ezek a maga képei, ugye?

MARIE STEUBER Tetszenek? Pedig csak műkedvelő festő vagyok. Ez itt a testvérem az előző - na, igen - barátommal.

OLAF Még valami. Hogyan rendezzem a telefonszámlát?

MARIE STEUBER A telefonszámlát? Sokat telefonál? Írja csak fel. Vagy hívassa vissza magát. 0, tegyen úgy, ahogy akarja. Hívja fel a barátait, érezze magát egészen otthonosan. Nem! Majd elfelejtetem: a jövő hónapban feltétlenül rendeljen ablakpucolást. Hagyok rá pénzt.

OLAF Ne, kérem! Majd én...

MARIE STEUBER Majd elszámolunk!

OLAF De mi már nem fogunk találkozni. Majd én rendezem a számlát.

MARIE STEUBER Mi lehet még? Vajon mi még?

OLAF Igen, mi van még, mi van még. Más nekem sem jut eszembe.

MARIE STEUBER Nem jut eszébe valami, amit még megkérdezhetne?

Uramisten! Lezártam a szekrényt - minek? *(Megy és kinyit mindent, a szekrényajtókat, a szekreter fiókjait)* Igy, ni... Igy... Tessék!

OLAF Mért is megy el?

MARIE STEUBER Nem jószántamból. Igazán nem akarok.

OLAF Akkor maradjon. Maradjon itt.

MARIE STEUBER Nem lehet. Mennem kell. Mennem. Adieu.

OLAF *(szinte kiáltva)* A pincekulcs?!

MARIE STEUBER *(ujjongva)* A pincekulcs. Hát persze, a pincekulcs! Nem tudom, hol van. Abszolút nem tudom, hová tettem. Meg kell találnunk. Keressük meg. Keressük!

OLAF Kell az nekem egyáltalán?

MARIE STEUBER Persze hogy kell. Feltétlenül szüksége lesz rá. Meg kell jártni a kerékpáromat. Sürgősen menni kell velem, mert megeshi a rozsdá. *(A szekrényben kotorász)* Itt van a fotóalbum, ezt egyszer meg kell néznie. Nem! El fogom zárni maga elől. Zavarna, ha látná. Mindig feszélyezem magam, de hát végül is mi van abban, miért is ne. Legalább lesz valami képe arról az emberről, aki itt lakik, aki nem lesz itt addig, amíg maga lesz itt. Nézze, ez én vagyok tizenhat évesen egy hegyitúrán... 0, ezt nyugodtan kellene átnéznie. Megígéri? A kulcs persze nem a szekrényben van, hanem a szekrény tetején. *(Feláll egy székre)* Itt a pincekulcs. Es itt főtt levelek vannak. Egy egész köteg. Titkos levelek. Gonosz, szigorúan tiltott levelek. Nem szabad elolvasnia őket. Ezeket semmiképpen sem olvashatja el. Megígéri nekem? *(A leveleket feltűnően a szekrény felső részének üvegajtaja mögé helyezi, bezárja, a kulcsot pedig a tálalóasztalra teszi)* Soha!... Jó, tegyük fel, hogy itt maradok. Akkor maga nem tudja tenni a dolgát, én meg nem szabadulok el innen. Önmagamtól. Ki ebből a verkleiből.

OLAF Ha maradna és én is, akkor minden megváltozna itt. Magának éppúgy új lenne, mint nekem.

MARIE STEUBER Nem, utazom.

OLAF Magával megyek.

MARIE STEUBER Es a munkája?

OLAF Igaza van. Nem tehetem. Maradnom kell.

MARIE STEUBER Vajon miért vagyunk mind ilyen határozatlanok?

OLAF Csak egy pillanat műve, és minden eldőlt vagy semmisen.

Csengetnek

MARIE STEUBER A taxi! Le kell mennem. Segítsen vinni a bőröndöket...

OLAF Eszemben sincs. Itt marad.

MARIE STEUBER Nem. Már túl késő. Itt tarthatott volna. Egyszerűen a karjában, és akkor minden másként történt volna.

OLAF Csak rajtam múltott?

MARIE STEUBER Nem tudom. En sem voltam teljesen biztos magamban.

OLAF Most már mindig magára kell gondolnom itt, a lakásában.

MARIE STEUBER Most már mindig arra fogok gondolni, hogy maga itt van, a lakásomban.

OLAF Az utazás gyorsan eltereli majd a gondolatait. Az ember utazik és felejt.

MARIE STEUBER Képzelve csak el, mi lenne, ha maradtam volna.

Akkor aztán szépen néznénk ki.

OLAF Nagy döntés lett volna. Meg kellett volna felelni neki.

MARIE STEUBER Így van. Egy pillanat alatt - örökre.

OLAF És most? Most mi van?

MARIE STEUBER Most még a mosógépre kell ügyelnie. Nincs háztartási biztosításom. Nehogy bajt hzzon rám. Es ha megint elmegy - ha elutazik, csukjon be minden ablakot, zárja el az összes csapot, húzza ki a hűtőszekrényt, vigye le a szemetet, ne írjon levelet, húzza le az ágyneműt, ne hagyjon széjjel pénzt, oltsa el a villanyokat, a kulcsot dobja a levélszekrénybe, ne hagyjon semmi nyomot maga után... *(A férfi vállára hajlik)*

Sötét

Olaf az ablak felé fordított széken ül. Julius jön be a jobb oldali ajtón

JULIUS *(összedörzsöli a tenyerét)* Mit csináljunk?

OLAF Semmit.

JULIUS *(leül a szoba felé fordított székre)* Én olyan vagyok, amilyen. S ez neked, úgy tűnik, nem nagyon tetszik.

OLAF Tudod, az egyetemes üresség láttán csak nehezen tudok elviselni egy bizonyos tettvágyat, akárcsak a kézdörzsölésedet.

JULIUS A te ötleted volt, hogy nálad lakjak, te ajánlottad fel.

OLAF Igen. Talán nem volt különösebben szerencsés ötlet.

JULIUS De hát az embernek az az érzése: keresed a kapcsolatokat, meg akarsz ismerni másokat, komolyan érdeklődsz...

OLAF Másrészt meg ragaszkodom a nyugalmamhoz is.

JULIUS Még egyszer szeretném hangsúlyozni: én nem erőltettem rád magam -

OLAF Rendben van, jól van már.

JULIUS Mindig csak ülni. Csak még egy kicsit elüldögélni...

OLAF A volt feleségem -

JULIUS Sugárzó jelenség.

OLAF Az éppen nem. Néha ugyan összeszedte magát annyira, hogy valahogy kinézzen. Igen, igaz. De nagyon keskeny vállai voltak, túl kicsi arca, túl vékony haja.

JULIUS Nagyon megnyerő lény.

OLAF Az aztán nem volt. Inkább hűvös, azt is mondhatnám, hideg. De volt benne jó modor; tagadhatatlan.

JULIUS Eleven, vidám teremtmény.

OLAF Szerencsétlen asszony. Ha látom, mennyit gyötrődik mostanában szegény Marie, képtelen magam megszervezni az életét -

JULIUS Milyen rossz is így.

OLAF Minden csak feleannyira rossz.

A szomszédos szobában cseng a telefon

JULIUS Felveszed?

OLAF Nem, vedd fel te.

Julius kimegy a jobb oldali ajtón

(Feláll, odamegy az ablakhoz) Már itt a február, és a karácsonyfák még mindig ott hevernek az útpadkán. Jégből-ós a járdára szórt homok, mintha olajos műanyag fólia borítaná. *(Nevet)* Az ifjú hölgyek megnézik magukat a kirakatüvegekben, közben gyors hajigázítás... *(Leül a szoba felé fordított székre)* Annak azért mégiscsak örül az ember, hogy rögtön rá fog gyújtani, amint belép az ajtón. Ebből lát-szik, hogy kicsit még mindig izgatott. Látszik, hogy még nem vált minden teljesen közömbössé számára.

Julius bejön a jobb oldali ajtón, cigarettára gyújt, és leül az ablak felé fordított székre

Ki volt az? JULIUS Ansgar.

OLAF Es? Nem is üdvözölt?

JULIUS Nem. Elfelejtette.

OLAF Hm. Még csak nem is üdvözölt. Levegőnek néz engem.

JULIUS Nem kell rögtön mellre szívnod.

OLAF Miért nincs egyetlen szava se számomra? Tudhatja, mennyire örülök egy egészen jelentéktelen üdvözlésnek, csak úgy mellékesen.

JULIUS Olyan sokszor üdvözölt már, de neked tisztára tökmindegy volt.

OLAF Tökmindegy azért nem volt.

JULIUS De igen. Teljesen hidegei hagyott. Alapjában véve nem érdekelt. Egyszer sem reagáltál rá. Es most, mikor egyszer nem jutott eszébe, teljesen össze vagy omolva.

OLAF Egy kicsit azért sok ez egyszerre, tudod.

JULIUS Egy ilyen elfelejtett üdvözlés azért mégsem sorscsapás.

OLAF Az csak attól függ, milyen az ember lelki egyensúlya. Egy elmaradt üdvözlés, bizonyos körülmények között, az utolsó csepp lehet a pohárban. Különben pedig megkímélhető volna ettől az újabb csapástól, ha üdvözöltél volna a nevében, még ha most az egyszer nem is kért meg erre. Csak a békesség kedvéért, érted? Ez jóérzés kérdése. Egy gesztus csupán.

JULIUS Ilyet én nem teszek.

OLAF Igen, a te őszinteséged, amely nincs tekintettel az embertársakra. Inkább számolsz azzal, hogy én mély hangulati válságba zuhanok, mintsem hogy kiségitenél egy picit jóindulatú hazugsággal.

JULIUS Most mindenesetre azzal, hogy így vájkálsz a sebeidben, azt érted el, hogyha újra felhív és tényleg üdvözöl, s én átadom, akkor te nem fogod elhinni és nekem tulajdonítod, ismerlek már annyira, hogy te a mélyeséges bizalmatlanságodban azt mondod, csak jóindulatú hazugság részéről, és így is van, most, hogy már tudom, mennyire fontos neked és mit akarsz hallani, ezt megkaphatod tőlem is, amikor nem is úgy van, de aztán, hogy tényleg üdvözölt-e, vagy csak én mondom, azt soha többé nem fogod tudni kideríteni.

OLAF Igen, természetesen így kell lennie. Ezt azonban te érted el az otromba őszinteségeddel.

JULIUS Hogyhogy én? Te! Ha te nem beszéltél volna jóindulatú hazugságról, ha te nem vezetted volna be a világba a jóindulatú hazugság fogalmát, akkor most semmi problémánk nem lenne ezzel az átkozott üdvözléssel vagy nem üdvözléssel.

OLAF Persze végül is abban az esetben, amikor nem üdvözöl, viszont te - álnok módon - mégis átadnád az üdvözlését, akkor tehetnéd ezt kissé megemelt hangon és a bal szemed sokatmondó hunyorításával, hogy, ugyebár, ne dőljek be a dolognak.

JULIUS Akkor pontosan ott lennénk, ahol voltunk. Hiszen mi más egy látható hazugság, egy szemhunyorítással kísért, idézőjeles hazugság, mint maga a meztelen igazság, a nyers tényállás?

OLAF A tényállás ez esetben egyáltalán nem mérvadó. Sokkal fontosabb, hogy érezzem, hogy foglalkoztat a dolog, minden elképzelhető módon igyekszel egyrészt kímélni engem, másrészt bizonytalanságban hagyni vagy inkább bizonyosságban afelől, hogy csupán jeladásnak szánod-e, apró figyelmességnek, afféle kis „tegyünk úgy, mintha” játéknak, emlékeztetőnek a kettőnk közé iktatott rugózásnak, mert mit érdekel engem már, hogy ő üdvözlését küldi-e vagy sem abban a pillanatban, mikor látom, neked számít, hogy nekem közömbös-e vagy sem, ha ezt csak valamelyest is érzem, akkor hazugság és tényállás egyszeriben eltűnik a világból, meg az a szorongás is egy olyan telefonhívás után, mikor már úgysem tudok többé hinni abban, hogy üdvözlését küldi, mindegy, kacsintasz-e vagy sem, tökmindegy, mert az az átkozott depresszió ezáltal mégiscsak oldódik kissé, érted. Ennyi az egész. Csak erről van szó.

A szoba most előszoba vagy előtér az irodákhoz, amelyekbe a jobb oldali ajtón át jutunk. A bal oldali, nyitott ablaknál egy férfi áll, rosszul érzi magát, mélyeket lélegzik. A jobb oldali ablaknál Marie Steuber sűteményt eszik és zacskóból tejet iszik. A jobb oldali ajtó félig nyitva. Utcai zaj, computersipolás és telefoncsörgés. A jobb oldali ajtón át bejön a Kolléganő (a Türelmetlen nő)

KOLLÉGÁNŐ Elmegyek ebédelni, Marie. Egy óra után felhívád a nyomdát, hogy Schmidt és Wolf meghozta-e mára terveket a prospektushoz?

MARIE STEUBER Persze. Bízd csak rám.

KOLLÉGÁNŐ Van valami híred Olafról?

MARIE STEUBER Ó, Olaf. Kérdeztem, hogy húsvétkor eljön-e velem Madridba. Erre küldött egy videofelvételt, amin duzzogó pofákat vág. Ez minden. Más nem telik tőle.

KOLLÉGÁNŐ Mért nem próbálkozol újra a kártyavetéssel?

MARIE STEUBER Majd. Talán.

KOLLÉGÁNŐ Akkor viszlát.

MARIE STEUBER Jó étvágyat.

A Kolléganő kimegy a bal oldali ajtón. Röviddel ezután egy Vevő és a Főnökasszony (a Férfi télikabátban és az Alvó nő) jön be a jobb oldali ajtón

VEVŐ Nálunk még az volta rend, hogy a nő hozza a kultúrát a házba, a férfi gondja meg a gazdaság.

FŐNÖKASSZONY Miért nem lehetne fordítva? A férfi hozza a kultúrát, a nő gondoskodik a gazdaságról.

VEVŐ Miért kell mindent a feje tetejére állítani? Minek?

FŐNÖKASSZONY Tudom én, a cipőbolti eladónő, az a maga ideálja: rendesen odakuporodik maga elé és onnan lentről kérdi, hogy paszol-e. (Marie Steuberhez) Jó étvágyat...

MARIE STEUBER Köszönöm, Siebwald asszony.

Kimennek a bal oldali ajtón. Szinte még abban a pillanatban belép a Grafikus (a Teljesen ismeretlen férfi)

GRAFIKUS (Marie Steuberhez) A Schmidt és Wolftól jövök. Beszélhetnék Dübbs kisasszonnyal?

MARIE STEUBER Éppen ebédelni van.

GRAFIKUS Itt vannak a tavaszi prospektus tervei.

MARIE STEUBER Ó, hát még nincs a nyomdában? Kérem, tegye az asztalára.

GRAFIKUS (jobbra kimegy, majd visszajön) Sietek. Kérem, mondja meg neki, hogy később felhívom. Lenne még néhány kérdés - MARIE STEUBER Mi már ismerjük egymást.

GRAFIKUS Igen. Valóban. Hogy van?

MARIE STEUBER Köszönöm. Es maga?

GRAFIKUS Hát így. Sok a munkám.

MARIE STEUBER Még mindig?

GRAFIKUS Mindig összegyűlik, igen. Mikor is volt az?

MARIE STEUBER Várjon csak. Nyolcvankettő szeptemberében a Városházán.

GRAFIKUS Nyolcvankettő szeptemberében? Az nem lehet, akkor én az Államokban voltam.

MARIE STEUBER Biztos? Vagy nyolcvanháromban lett volna?

GRAFIKUS A Városházán?

MARIE STEUBER A vándortúra díjkiosztásán.

GRAFIKUS Az nem én lehettem.

MARIE STEUBER Valahonnan ismerős, az biztos.

GRAFIKUS Igen, de azt hiszem, sokkal régebről.

MARIE STEUBER Lehet. Közben én is erre gondoltam. Már nagyon régről.

GRAFIKUS Egyes arcok úgy megmaradnak, másokat meg elfelejtünk.

MARIE STEUBER De teljesen.

GRAFIKUS Mennem kell. Minden jót.

MARIE STEUBER Hasonlókat.

GRAFIKUS Mi van ott azzal az emberrel?

MARIE STEUBER Rosszul van. Óránként jár le az irodájából egy kis friss levegőt szívni. Főnt csak a klímaberendezés van. Nem lehet ablakot nyitni.

GRAFIKUS Ismeri?

MARIE STEUBER Nem.

GRAFIKUS Úgy néz ki, mint aki mindjárt szívrohamot kap. Hívni kéne a mentőket. Soha nem lehet tudni, segítsen-e az ember vagy sem. Nem avatkozik-e be túl korán. Ha lehet, elkerülöm az illetet. Egyszerűen nem bírom nézni. (Marie Steuber felé fordul) Szóljon, ha már nincs itt.

MARIE STEUBER Tudod, azt hiszem, te tényleg elfelejtetted.

GRAFIKUS Igen. Így van. Es Te?

MARIE STEUBER Én is. Sajnos nem jövök rá. Pedig töröm a fejem.

GRAFIKUS Egyszerűen túl rég volt.

MARIE STEUBER De azért simán felismertük egymást.

GRAFIKUS Egycsapásra, mondhatni. Ennek örülök.

MARIE STEUBER No, igen, én is örülök, tudom is én, hogy is volt valójában. Akkor talán nemis örültem neki annyira. Egyszerűen már nem emlékszem.

GRAFIKUS Valami az ősidőkben. De az arc, az megmarad az emberben.

MARIE STEUBER Megfordulhatsz. Már elment. Kiszellőztette magát.

GRAFIKUS Nem jó látni, ha valaki szenved. Egészen elgyengülök tőle.

MARIE STEUBER Nincs már ott. Menj csak.

GRAFIKUS Na, jó. Hát akkor, ha rögtön visszajövök, akkor valami

eszembe jutott kettőnkéről.

MARIE STEUBER Jó, jó. Ha rögtön utánad szaladok, akkor nekem is

eszembe jutott valami.

GRAFIKUS No, akkor - remélem, nemsokára találkozunk.

MARIE STEUBER Reméled?

GRAFIKUS Vagy soha.

MARIE STEUBER Nyilván nemis történt akkor semmi különös. Nemis történhetett.

GRAFIKUS Azért érdekelne, ha rájössz valamire. Minden jót.

MARIE STEUBER Neked is.

Sötét

Fordította: V. Horváth Károly